

صاحب امتیاز: موسسه فرهنگی هنری صاد
مدیر مسئول و سردبیر: محمدرضا شفیعی
دبیر تحریریه: امیر افشار فتوحی
گرافیک و صفحه آر: سعید غفوری

www.rooznamehsaba.com
rooznamehsaba

تهران - خیابان آیت الله مدنی - کوچه خجسته منش - پلاک ۵
تلفن: ۶-۷۷۵۸۲۴۲۲ فکس: ۷۷۵۴۸۲۴۵
چاپ: موسسه فرهنگی خراسان
توزیع: نشر گستر امروز

گفت و گوی
روزنامه صبا با
مازیار سیدی بازیگر
نمایش «باران
اسیدی»

روایتی از مردی که نمی خواست تنها بماند

حمایت بیشتری ببیند.

با چنین ذهنیتی چرا سهیل کنار دیگران می ماند؟

بخش درخشان و پیچیده شخصیت سهیل، جایی است که او خاطرات وفاداری خود را تعریف می کند؛ مثلاً وقتی کنار فردی مانده که دچار اعتیاد بوده یا دیگر مثل سابق نبوده است. این پرسش پیش می آید: چرا سهیل این قدر پایبند بوده؟

سهیل، باز هم نماینده بسیاری از ما می شود. ما هم اغلب دوستان یا اعضای خانواده ای داریم که با وجود بحران های شدیدی چون فروپاشی روحی، بیماری های سخت یا بحران های زیستی، همچنان در کنارشان می مانیم. این همراهی ممکن است از حس وظیفه، عشق یا یک پیوند عمیق درونی ناشی شود که فراتر از قضاوت های سطحی است.

تجربه تلخ از دست دادن یک دوست در شرایط مشابه آنچه در «باران اسیدی» می بینیم، عمق بیشتری به درک ما از سهیل و موقعیت نمایش می دهد. این تجربه ها نشان می دهند که تلاش برای کمک به فرد بحران زده، حتی تا آخرین لحظه، رفتاری انسانی و طبیعی است.

موفقیت یک اجرا بیشتر به چه چیزی وابسته است؟

اگر امروز در بازی، اجرا و کارگردانی به نتایج خوبی رسیده ایم، بخش بزرگی از آن مدیون کار ارزشمند و بنیادینی است که روی متن نمایشنامه صورت گرفته است. به عنوان بازیگر، وقتی با چنین متنی روبه رو می شویم، آن را مانند زمینی قدرتمند و آماده می بینیم؛ زمینی که اجازه می دهد با توانایی کامل روی آن بایستیم، حرکت کنیم و خلاقیت مان را نشان دهیم.

نکته ی بسیار کلیدی این است، هر قدر هم که کارگردان، بازیگر یا طراحان با استعداد باشند، اگر متن نتواند زیر پای این تیم دوام بیاورد و دچار گسست شود، شاکله اصلی اجرا فرو می ریزد. اگر شخصیت پردازی سهیل یا شخصیت های دیگر برای تماشاگر باورپذیر شده است، نتیجه مستقیم دقت و ظرافت متن است. متن خوب به ما اجازه می دهد به راحتی روی آن حرکت کنیم، پرواز کنیم، نفس بکشیم، به اوج برسیم، بخندیم، گریه کنیم، عصبانی شویم و هر احساسی را به درستی منتقل کنیم.

از دوستانم بسیار ممنونم که فرصت کار روی چنین متن قدرتمندی را فراهم کردند؛ متنی که به اجرا جانی تازه می بخشد.

نیاز را ابراز کند. در نتیجه، رفتارهای او گاهی به گونه ای می شود که دیگران را از خود دور می کند؛ در حالی که در اعماق وجودش شاید تنها به دنبال آغوشی برای آرامش و حل مشکلاتش باشد.

این فشار روانی و سرزنش های مداوم باعث می شود سهیلی که شاید در ظاهر آرام به نظر برسد، ناگهان منفجر شود. این انفجار، نتیجه انباشت خاطرات تلخ، احساس گناه و عدم درک از سوی اطرافیان است. او در این لحظات، با همان لحن و همان قضاوت هایی که با او برخورد شده، به دیگران حمله می کند. یعنی اطرافیان تمایلی به دیدن تغییرات احتمالی یا درک پیچیدگی های درونی سهیل ندارند و صرفاً بر اساس تصورات قبلی خود قضاوت می کنند. این عدم انعطاف پذیری در قضاوت، خاطرات بد گذشته را برای سهیل زنده نگه می دارد و او را در همان چرخه ی معیوب حبس می کند.

در مواجهه با سهیل، نخستین چیزی که به چشم می آید لجبازی و تندخویی اوست. اما نکته ی ظریف اینجاست که این رفتار، اغلب پوششی برای درد و نارضایتی عمیق تر اوست. درست مانند دنیای واقعی، گاهی وقتی کسی را با برچسب «بد اخلاق» یا «تندخو» می شناسیم، حتی در شرایط بحرانی هم با همان نگاه به او نزدیک می شویم و به جای درک، او را بیشتر سرزنش می کنیم.

بزرگ ترین چالش سهیل، احساس دائمی تنهایی و نبود همراهی اطرافیان است؛ به ویژه در غیاب فرانک و افراد نزدیکش. او مدام احساس می کند دوستانش آن طور که باید در کنارش نبوده اند. این حس حتی در شرایط بحرانی فعلی هم ادامه دارد و باعث می شود فکر کند در میانه این طوفان، تنهاست. سهیل گویی توقعاتی از دوستانش دارد که یا بیش از حد به نظر می رسند یا به اندازه کافی درک نمی شوند. او انتظار دارد در شرایط سخت،

گاهی یک نقش، فراتر از یک بازی، به

بخشی از وجود بازیگر تبدیل می شود. سهیل، در نمایش «باران اسیدی» یکی

از همین نقش هاست؛ شخصیتی که با لایه های پیچیده روانی و درگیری های عمیق اجتماعی اش، تماشاگر را به فکر فرو می برد. در این مصاحبه، به سراغ بازیگر این نقش رفته ایم تا دریابیم چگونه توانسته کاراکتر سهیل را با تمام وجودش زندگی کند و چه پیام هایی از دل این نمایش برای مخاطبان دارد.

مینا پیروزیان
گفت و گو

چه شد این نقش به شما رسید و از همکاری تان با خانم شعبانی بفرمایید؟

حضور در این نمایش برای من بسیار ارزشمند است. خیلی خوشحالم که این نمایش توسط یک کارگردان خانم و با حضور تهیه کننده خانم روی صحنه رفته است. امیدوارم این اتفاق درهای بیشتری را برای حضور و دیده شدن زنان در عرصه های هنری باز کند.

نیما نافع نیز نمایشنامه نویسی درخشان است. وقتی نمایشنامه را خواندم و با شناختی که از نیما داشتم، جذب ایده نمایش شدم. او دست روی مسئله مهمی گذاشته و آن را به شکلی درخشان پرداخته است. این که یک کمدین بتواند با چنین دقتی مسائل پیچیده ارتباطی میان آدم ها در شرایط بحرانی را جراحی و روایت کند، قابل تحسین است. این نمایش فرصتی است تا ببینیم یک کمدین چگونه می تواند چنین کاری انجام دهد. از این که نیما این قدر دقیق روی متن کار کرده و آن را به شکل کنونی رسانده، بسیار لذت بردم.

در نمایش «باران اسیدی»، سهیل شخصیتی است که گذشته اش سایه سنگینی بر حال و تصمیماتش انداخته است. نکته کلیدی در رفتار او، حس گناه و سرزنش مداومی است که از اتفاقات گذشته با خود حمل می کند. چرا خاطرات گذشته این قدر تأثیرگذارند؟

بسیاری از اطرافیان سهیل، او را قضاوت می کنند و بر اساس برداشت های گذشته با او برخورد می کنند. این قضاوت ها، حس گناه سهیل را تشدید می کند و او را وادار می سازد در برابر دیگران موضع بگیرد؛ حتی اگر خودش در آن موقعیت مقصر نباشد یا نقش کمتری داشته باشد.

سهیل، مانند بسیاری از ما، در باطن نیازمند درک و پذیرش است. اما به دلیل تجربه های تلخ گذشته و قضاوت های مداوم، نمی تواند به راحتی این

خرید بلیت
Gisheh7.ir

TWO DAYS LATER

دو روز
پس از آن

کارگردان
اصغر نعیمی
تهیه کننده
محسن شیری